

спокойныѣ столове и канапета, златошитѣ и златорясненнѣ одринѣ (каріола) и едно тѣврдѣ голѣмо книгопазище което съдържаваше много книги хубаво подвързаны. Мацко ся смая. Въ онова подземелье, дѣто мисляше че ще намѣри тъмнинѣ и влажностъ и скудность отъ въздухъ, намѣрваше напротивъ богатство, изобиліе, въздухъ който влѣзваше чрѣзъ тайны окна и обикаляше това подземно жилище не съ малкѣ роскошность нагыздено. И когато Трипани запаши единъ великолѣпенъ поліелей, съ тридесетъ свѣщи, Мацко гледаше като прѣхласнѣтъ и струваше му ся че сънува.

— Ето гробѣтъми; рече Трипани. Той е гробъ който ми е по нравѣтъ. Въ нищо не съмъ оскуденъ тука. Виждашь ли, Спаско, тамо онѣзи поставци (дулапы) цѣли три години могатъ да мя хранятъ!

И станѣ та отвори единъ отъ поставцытѣ. И Мацко можѣ да види въ него най-избраниыѣ питія и послатицы, ковчезета съ тютюнъ и хаванескы цигари, ковчезы съ пѣлны стѣкла отъ най-хубавыѣ европейскы вина, ѣдры главы отъ Швейцарско сыреніе, желѣзно топливо (соба) и всичко друго що бы желало рабството на тѣрбухѣтъ.

— Това не е нищо; то е само моштра, Спаско! Тойзи тука пеставецъ дѣто е отъ странѣ, той е вложницата ми; и казувамъ че тамо има само сухари за три години. Всичко, ти казвамъ, имамъ азъ тука; и едно нѣщо повече: Спокойствието....

— Спокойствието си ако искашь ще го имашъ, Г-не Трипани! Но трѣба да имашъ довѣріе на мене. Азъ ти давамъ обѣщаніе че първо азъ щѣ да умрѣ и послѣ ты, ако бы по-злѣ честь работытѣ да трѣгнѣтъ на онакы.

Имашъ волѣхъ отъ мене да правишь каквото щемъ. Мене ми стига да живѣѣхъ тука долу погребенъ и спокойнѣ; зехъ да разбирамъ че бѣсилото мя заплашва, ще направѣ много по-добрѣ живѣ-умрѣлъ тука да свърши днитѣ си. Ето направихъ тя человекъ, и ако съмъ спечелилъ пары съ лошы